

Лошиця нюхає туман

Микола Вінграновський

Лошиця нюхає туман,
З туману пахне їй туманом
І видно: з-за туману тьмяно
Зіходить місяць-молодан.

Перепочинює ріка,
Холодне злизує каміння,
І тупотить з-під лошака
Невидиме туманне кіння,

Стримить ляковищем в траві,
Ірже квитком аерофлоту,
І людство — мертві і живі —
Осідлує свою кінноту,

І пересріблюється стан,
Перепоблискують народи,
І темно-пурпурово сходить
З-за серця місяць-молодан!